

mijmering / vier

Met mijn
kleinzoon van
vier was ik die
middag op
bezoek
geweest bij
mijn moeder
van negentig.
Twee uur

waren we bij haar geweest, terwijl ze aan haar laatste uren bezig was. Wat we toen nog niet wisten. Die laatste uren verliepen niet spectaculair. Ze sliep en zou niet meer wakker worden, dat wisten we wel. We waren nog niet weg of ze piepte er tussenuit. Oma Pukkie was niet meer.

Mijn kleinzoon had een gezellige middag. Hij tekende, deed een filmpje, liep regelmatig naar de keuken om een glas limonade en een handvol koekjes te scoren en keek af en toe of oma Pukkie even wakker wilde worden. Hij aaide over haar wang, bewoog haar hand, kneep in haar been, maar oma Pukkie gaf niet thuis.

Drie dagen later zat hij weer bij haar. Nu lag ze in een kist, in haar mooiste kleren, een bloem tussen haar verkleurende vingers. Voor hem was de situatie niet heel anders dan die middag. Alleen was oma Pukkie nu dood, wat dat dan ook mocht zijn. En koud.

Weer aaide hij over haar wang, been en arm.

'Kan oma Pukkie zelf haar ogen open doen.'

'Nee, dat kan ze niet.'

'Kan ze wel haar hand optillen?'

'Nee ook niet.'

'Maar wie tilt er dan haar hand op als ze dat zelf niet kan? Haar hand kan toch gewoon bewegen?'

Ik legde uit dat iemand anders oma Pukkies hand wel kon optillen, maar dat ze dat zelf niet meer kon. En dat was raar, vond mijn kleinzoon, want wie tilde oma Pukkies hand dan op toen ze het nog wel zelf kon?

'Oma, wie is god', vroeg hij een tijdje later. Ergens in de dagen na oma Pukkies overlijden was het woord gevallen. Ik deed m'n best, maar het resultaat was pover, vond ik zelf.

'Ik snap het', zei mijn kleinzoon.

Weer wat later: 'mama zegt dat ze god niet kent'.

'Maar mama is ook nog niet zo oud als ik.'

'Oma Pukkie, die was oud he?'

'Nou en of.'

'Die kende god wel, denk ik.'

Vast en zeker.

'En god haar.'

Zeker en vast.